

MONICA RAMIREZ

FANTOMA DE PE LAC

 IBREX

București, 2017

NORII de un gri întunecat planau peste pădurile aflate în partea de nord-est a șoselei, înghițind mai toată lumina soarelui. Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Unde dispăruseră toate mașinile? Pentru un moment scurt și aproape ireal, am avut impresia că rămăsesem complet singură pe drumul interstatal către Michigan în acea după-amiază târzie de vineri.

Momentul se dizolvă într-un tunet. Farurile mașinilor aflate cu mult în urma mea clipiră jucăuș prin aerul încărcat cu electricitate. În curând aveau să mă depășească. Conduceam la limita vitezei maxime și nu aveam de gând să accelerez, nici măcar pentru a fugi din calea furtunii ce se apropia cu pași rapizi. Pur și simplu nu aveam chef de o confruntare cu poliția. Neda, cățelușa mea Collie, care dormea liniștită pe bancheta din spate, nu era un mare fan al uniformelor de orice fel.

Aflasem de la știrile dimineții că mă pot aștepta la o furtună destul de puternică, dar aveam un plan de urgență. În cazul în care ploaia ar fi devenit un impediment, aveam să ies de pe șosea pentru a-i aștepta trecerea într-o parcare ori un restaurant. Mi-aș fi putut amâna plecarea în călătorie pentru a doua zi, dar nu-mi doream să mai pierd nici măcar o singură zi de august.

O mașină verde cu un singur far se apropie de mine ca un bolid. Distanța dintre noi se micșoră simțitor. Un nou tunet făcu să-mi sară inima din piept.

Respect Grozav! Exact ce-mi trebuia pentru un început de vacanță cât mai plăcut. *Gândește-te la ceva frumos și relaxant.* Lacul, cabana, mirosul aromat de mentă. Spearmint Lake, cel mai fermecător orașel din Michigan. Doar eu și Neda. Liniște și inspirație. Cu puțin noroc și un program foarte strict, puteam reuși să termin romanul la care lucram înaintea termenului limită impus de editorul meu.

Îmi era din ce în ce mai cald. Aerul condiționat se hotărâse să se strice în urmă cu vreo oră și nu puteam face nimic altceva decât să aștept până ajungeam la destinație pentru a găsi un atelier mecanic. Pantalonii din bumbac subțire de un verde pal căpătaseră aspectul unei cârpe mototolite, iar bluza asortată fără mâneci mi se lipise neplăcut de pielea spatelui. Am deschis fereastra, bucurându-mă din plin de aerul umed ce năvăli în interiorul mașinii. Un fulger imens se desena cu limbi de foc pe tot cerul, urmat de uruitul asurzitor al unui tunet. Până la urmă, probabil nu fusese o idee prea bună să plec la drum pe vremea aceea infernală.

Mașina verde se apropia tot mai tare. Șoseaua se curbă în fața mea, mașina pierzând din viteză în timp ce se angaja la deal. Curbele deveniră tot mai dese și strâmte, dar liniile albe de demarcație mă ghidau cu succes tot mai adânc în inima furtunii. Am încercat să citesc numele rampelor de ieșire de pe șosea pe pancartele aflate în depărtare, dar nu reușeam să deslușesc nimic.

Mașina verde ajunsese deja în spatele meu. Claxonul strident fu înghițit de rumoarea unui tunet. Evident, mă claxona pe mine. Idiotul naibii! Putea

Respect să mă depășească dacă se grăbea atât de tare. Mi-am încleștat mâinile pe volan. Nu aveam de gând să mă las copleșită de furie doar pentru a o sfârși într-un accident stupid. Șoferul mașinii verzi claxonă din nou. *Ignoră-l, Ashley*. Cu câteva zile în urmă, citisem un articol despre o femeie prinsă la mijloc între doi șoferi care se întreceau pe șosea. Bineînțeles, femeia fusese cea care o sfârșise la morgă.

Acum puteam desluși numele rampelor de care mă apropiam. *Sashabaw Road. Flint-Saginaw*. O, nu! Banda din dreapta pe care mă aflam se contopea cu cea din stânga, așa că fie alegeam să ies de pe șosea, fie treceam pe banda din stânga. Nu aveam de gând să părăsesc șoseaua, așa că am semnalizat pentru a schimba benzile. Șoferul mașinii verzi făcu imediat aceeași manevră, claxonând din nou și schimbând încă o bandă pentru a conduce în paralel cu mine. Acum puteam vedea că mașina era un Monte Carlo. Șoferul și pasagerul erau doi bărbați tineri, fiecare cu câte o claie imensă de păr și cu expresii răutăcioase întipărite pe față. Bărbatul de pe scaunul pasagerului ridică o sticlă cu băutură în direcția mea, apoi bău din ea cu nesaț. Șoferul îi făcu semn să deschidă geamul.

— Ia-ți un cal, gagico! îmi strigă.

M-am abținut cu greu să nu-i arăt degetul mijlociu. *Fă-te că nu auzi, nu privi în direcția lor*. Pasagerul înjură și aruncă cu sticla în Fordul meu de culoare argintie.

— Scoate rabla asta de pe șosea!

Am simțit impactul sticlei cu portiera. O ploaie de cioburi se risipi în urma mea. Mașina verde accelerează,

Respon pierzându-se în curând la orizont. Neda se trezise și lătra aproape isteric.

— Gata, gata, s-a terminat! am încercat s-o liniștesc.

Mâinile îmi tremurau ușor, hainele îmi erau ude de transpirație. Bine că măcar scăpasem doar cu atât. Dacă vedeam o mașină de poliție pe drum, aveam de gând să opresc pentru a raporta incidentul. Aș fi putut să sun, dar îmi lăsasem telefonul mobil în valiza din portbagaj. Un nou val de trafic mă ajunsese din urmă, făcându-mă să mă simt mai în siguranță. Speram să nu mai am parte de alte incidente. Desigur, trebuia să mai țin cont și de furtună. Părea că se întetește tot mai mult. Nu voiam să mă opresc, dorindu-mi să ajung devreme la cabană. Dar știam că n-ar fi rău să mă calmez puțin după ceea ce se întâmplase.

Am ieșit de pe șosea la Silver Oak Road, urmând rampa în spirală și-am luat-o la dreapta. M-am trezit într-o pădure cu copaci înalți și groși, ale căror ramuri se atingeau pe deasupra drumului nepavat. Pajiștile cu iarbă înaltă erau presărate cu flori albastre și roz, apa învolburată a unui râuleț zărindu-se printre frunzele de un verde crud. Nu mai era nimeni în jur, dar mă simțeam în siguranță. Calmul îmi revenise ca prin farmec. Nu aveam să-i mai văd niciodată pe idioții care mă atacaseră. Apartțineau deja trecutului. *Ia-ți un call*, îmi strigase unul dintre ei. M-am privit zâmbind în oglinda retrovizoare. Chiar îmi surâdea ideea.

Ploaia se dezlănțui, verdele din jur estompându-se treptat. Am rămas în mașină, sorbind ceai cald din termos. Reușisem s-o scot puțin pe Neda la plimbare înainte ca ploaia să ne trimită în pas alergător înapoi la mașină. Un început nu foarte promițător al vacanței în care-mi propusesem să regăsesc măcar o mică parte din fericirea pierdută. Nu-l puteam readuce la viață pe tatăl meu și nici nu mai puteam vindeca o dragoste cu aripile frânte, dar speram ca viitorul să-mi aducă și lucruri bune.

Neda molfăia un biscuite, fără să se sinchisească de aerul fierbinte și umed. Am scos o pungă cu ghimbir deshidratat din geantă. Amestecul de iuțelă și zahăr brun mă revigoră în doar câteva minute. Tunetele se auzeau tot mai departe. Peste câteva minute, puteam să o pornesc din nou la drum. Abia așteptam să ajung la cabană.

Un polițist cu o expresie extrem de serioasă îmi bătu în geam și Neda începu să latre cu furie. De unde naiba apăruse?

— Gata, Neda, am spus privind peste umăr.

Am deschis geamul, observând că natura fusese extrem de darnică cu polițistul care acum își scosese ochelarii de soare și mă privea de parcă ar fi încercat să citească prin mine. Mușchii bine definiți se conturau prin cămașa udă, părul castaniu și decolorat de soare era presărat pe ici pe colo cu câteva fire gri, scoțând parcă și mai mult în evidență ochii de un verde curat și pielea bronzată. Ar fi putut fi un bărbat extrem de atrăgător dacă renunța la expresia aceea exagerat de serioasă, degajând un aer de om al legii perfect pe

Respectiv, jumătate robotizat, eficient și fără discuții inutile, gata oricând de luptă. În momentul acela, însă, se uda până la piele într-un mod cu totul și cu totul ineficient.

— Bună ziua, mă salută cu o înclinare imperceptibilă a capului. Vocea lui avea inflexiuni de oțel.

— Bună să fie, am răspuns, înghițind bucata de ghimbir pe nemestecate. Nu făcusem nimic rău, dar ochii aceia ce păreau că privesc prin mine mă făceau să mă simt ca un infractor.

— Aveți probleme cu mașina?

M-am forțat să mă relaxez o idee, fiindu-mi ciudă pe mine pentru faptul că mă comportam ca o școlăriță prinsă cu mâna în borcanul cu dulciuri.

— Nu, doar aștept să mai treacă ploaia.

— Se pare că se va opri în curând.

— Atunci mai bine aș lua-o din loc. Am pus mâna pe chei pentru a porni motorul, apoi mi-am amintit. Ah, de fapt, am avut ceva probleme pe I-75.

I-am povestit ceea ce se întâmplase, indicându-i tabla îndoită a portierei. Polițistul clătină din cap, trecându-și degetele peste zgârieturile fine.

— Unii șoferi sunt nebuni de legat. Dacă ar fi aruncat o idee mai sus, v-ar fi putut răni destul de grav. Ați făcut foarte bine că ați ales să părăsiți șoseaua.

— Dar nu de asta am luat o pauză, am precizat. De obicei nu fug de probleme.

— Nici n-am insinuat că ați fi fugit. Dar le-ați evitat.

Tipul mă scotea din sărite cu corectitudinea lui de erou de telenovelă siropoasă.

— Nu, n-ați înțeles, am insistat, dorindu-mi din tot sufletul să-l contrazic cumva. Am ieșit de pe șosea

datorită furtunii. Pur și simplu nu aveam chef să conduc pe așa o ploaie. Și, în caz că vă interesează, cei care m-au atacat au luat-o spre nord. Mașina e un Monte Carlo verde, cu un far care nu funcționează. Cel drept. Poate ar trebui să vă informați colegii prin radio că doi nebuni se îndreaptă către ei.

Într-un mod absolut uimitor, polițistul îmi zâmbi, devenind alt om într-o fracțiune de secundă. Până și ochii îi căpătaseră o expresie deschisă și caldă.

— Mulțumesc pentru sugestie, vă promit că așa o să fac. Privirea i se îndreptă către bancheta din spate. Aveți un câine foarte draguț. Collie, nu-i așa?

— Da, o cheamă Neda.

Polițistul se aplecă puțin pentru a vedea mai bine. Neda răspunse cu un mârâit feroce.

— E bine că aveți un protector. Am avut și eu un Collie când eram puști. Un câine de excepție. Polițistul se îndreptă și bătu ușor cu mâna în acoperișul mașinii. Conduceți cu atenție, sper să nu mai întâmpinați probleme pe șosea. Cu asta îmi întoarse spatele, îndreptându-se spre mașina poliției pe care n-o zărisem până în acel moment.

Oare chiar avea de gând să-și anunțe colegii ori doar mă luase peste picior? Nici nu mai conta. Ploaia aproape se oprise și-mi puteam continua drumul. O lumină aproape fosforescentă învăluia pădurea, aroma pură a lemnului ud parfumând aerul tare și curat.

Am sigilat pachetul cu ghimbir și l-am pus la loc în geantă, apoi am înșurubat capacul termosului. Peste drum, polițistul mă studia atent din mașina lui. Probabil se plictisise de drumuri lăturalnice,

Respect pentru copiii din România

unde nu se întâmpla mai nimic, iar eu reprezentam o binemeritată distracție. Și exact asta și eram. Ashley White, scriitoare de romane de dragoste, fie că erau istorice ori contemporane, de spionaj ori cu iz fantasy, amuzamentul unui polițist de provincie.

Am întors cheia în contact și am demarat poate o idee cam prea în trombă. Șoseaua era la doar câteva minute depărtare, dar uitasem în ce direcție. Dreapta, stânga? L-aș fi putut întreba pe polițist. Dar când am privit în oglinda retrovizoare, am constatat că dispăruse deja.

Am condus pe un drum de țară interminabil, o panglică întortocheată ce traversa păduri dese cu lacuri albastre și pajiști pline cu flori, ocazional trecând pe lângă ferme ale căror nume mă făceau să zâmbesc. *Vulpea aurie, Caii pajiștii albastre, Căprioarele vesele.* Dar nu zăream nicăieri indicatorul către șosea și harta era inutilă fără un nume valabil de stradă. Nu-mi mai ieșise nimeni în cale de la întâlnirea cu polițistul perfect, așa că nu puteam opri să întreb unde mă aflu. M-am întrebat dacă n-ar trebui să fac cale întoarsă, dar nu voiam să mai pierd timpul. Era imposibil să nu găsesc într-un final indicatorul către șosea.

Un abur diafan se evapora din pământul ud, învăluind totul într-o aură aproape stranie. Din nou mă cuprinsese sentimentul ciudat că eram unicul șofer de pe șosea. Până la urmă, decorul se potrivea perfect

MONICA RAMIREZ

Seducția apei

măniei

ială, a acestei lucrări, fără
ct interzisă și se pedepsește

 IBREX

București, 2017

Naufragiați

Valurile izbeau carena corăbiei ce scârțâia din toate încheieturile. Deveneau tot mai mari și mai puternice. Simțeam fiecare izbitură în stomac, o senzație familiară ce-mi răspândea unde de teamă și euforie prin tot corpul. În jurul meu, pasagerii îmbrăcați cu haine jilave zăceau chirciți și gemeau. Știam cât de mizerabil se simțeau, în ciuda faptului că beneficiau de mai mult loc decât ar fi fost normal pe o corabie de mărime medie. Săracii. *Mal de mer*. Din fericire, eu nu eram bântuită de această maladie. Doar eram fică de marină; marea îmi fusese cântec de leagăn, porturile casa mea.

Tocmai îmi petrecusem ultimii patru ani la Paris, orașul luminilor și al *l'amour*. Dar nu și pentru mine. Pentru mine, Parisul nu era decât locul unde-mi împlinisem visul de-a deveni un doctor adevărat, oferind pacienților mei tratamente corecte care să nu facă mai mult rău decât bine. Și la urma urmelor, ce era atât de neobișnuit în asta? Doar ne aflam în anul 1862. Aproape pășeam în secolul douăzeci! Dar ca întotdeauna, eu eram cu un pas înainte. Lumea în care trăiam nu se obișnuise încă cu mine ori cu colegele mele. Eroinele mele erau doctori ca Elizabeth și Emily Blackwell, Marie Zakrzewska, sau prietena mea, Margaret Bres. Iar eu îmi ocupasem locul printre ele.

O făcusem. În sfârșit, o făcusem. Trăisem cu pâine uscată și curmale. Studiasem la lămpi cu ulei până când mi se încețoșaseră ochii de la fum, oboseală

și semi-întuneric. Navigasem cu abilitate printre comentarii răutăcioase despre femeii denaturate, și remarcii tendențioase la adresa fustelor mele cu despicătură. Dar până la urmă reușisem. Diploma mea nou-nouță de la *L'Ecole de Médecin, și stetoscopul* Laënnec fuseseră împachetate cu grijă în valiza mea veche și jerpelită. Îmi luasem *au revoir* de la Paris și navigam către vest, chiar dacă eram nerăbdătoare sau nu să ajung la destinația finală.

M-am privit în oglinda mică și murdară, încercând fără succes să-mi aranjez puțin părul ciufulit. Eram foarte obosită, cearcănele negre extinzându-se până la pomeții obrazilor. Toată lumea îmi spunea că sunt prea frumușică pentru un doctor, că eram menită să devin o *lady* cu părul meu bălai, ochii albaștri și pielea albă precum porțelanul chinezesc. Mătușa mea, Catherine, obișnuia să mă catalogheze drept o cominație deranjantă între frumusețea clasică a mamei mele, plus încăpățănarea și spiritul aventuros al tatălui meu. Ridica din umeri cu un aer învins și spunea tuturor că până la urmă tot aveam să fac ce naiba voiam eu să fac, chiar dacă mă omoram pe parcurs. Și avea dreptate.

Am pășit către scară, tivul murdar al fustei lungi fășăind la fiecare pas și câteodată agățându-se de podeaua denivelată. Am privit-o pe doamna Lefevre peste umăr. Arăta destul de rău. Era gravidă în luna a șaptea și, cu voia lui Dumnezeu, aveam să acostăm înainte de începerea travaliului. Între timp, avea nevoie de mai multă apă. Poate dacă i-o picuram printre buze cu ajutorul unei cârpe... Dar nu, după

atât de mult timp pe mare, nu mai exista nicio cârpă curată pe corabie. Microbi și apoi febra purulentă. Deshidratare, infecție. Foarte riscant în timpul unei călătorii atât de lungi în jurul Capului Horn... *Nu, n-o să se întâmple așa ceva! M-am oprit și-am inspirat adânc. Totul va fi bine.*

Am urcat scara de lemn și-am întins mâna deasupra capului să deschid trapa aflată pe tavanul cabinei. Aerul rece m-a izbit în față. Venea ploaia. Aproape o puteam gusta pe buze. O furtună. Mi-am ridicat bărbia, șuvițe de păr fluturându-mi pe lângă față precum un drapel zdrențuit. *Da, o furtună zdravă.* În comparație cu întunericul predominant din pânțelele corăbiei, lumea din afară părea aproape plată, opresiv de albă și luminoasă. Mult prea luminoasă. Am mai urcat câteva trepte, privind în jurul meu cu ochii mijiiți.

Norii întunecați înghițiseră soarele, dar pe ici pe colo, asfințitul conturase formele lor amenințătoare în auriu. Cerul căpătase culoarea sângelui proaspăt. Nu mai văzusem nuanța aceea de ani de zile. Din cauza emoției, pulsul începu să-mi zvâcnească în urechi.

Mă pregăteam să pășesc pe punte, când am auzit bocănit de cizme în spatele meu. Am întors capul, apoi mi-am ridicat ușor privirea. Cizme Wellington bine lustruite, cu manșete întoarse. Picioare musculoase, lungi, pantalonii din piele de căprioară, o redingotă neagră de lână ai cărei umeri nu necesitaseră umplerea cu vată. În mod clar, posesorul nu era un fătălau. Aveam în fața ochilor un trup de atlet – desigur, vorbind din punct de vedere strict medical – îmbrăcat

și semi-întuneric. Navigasem cu abilitate printre comentarii răutăcioase despre femeii denaturate, și remarcii tendențioase la adresa fustelor mele cu despicătură. Dar până la urmă reușisem. Diploma mea nou-nouță de la *L'Ecole de Médecin, și stetoscopul* Laënnec fuseseră împachetate cu grijă în valiza mea veche și jerpelită. Îmi luasem *au revoir* de la Paris și navigam către vest, chiar dacă eram nerăbdătoare sau nu să ajung la destinația finală.

M-am privit în oglinda mică și murdară, încercând fără succes să-mi aranjez puțin părul ciufulit. Eram foarte obosită, cearcănele negre extinzându-se până la pomeții obrazilor. Toată lumea îmi spunea că sunt prea frumușică pentru un doctor, că eram menită să devin o *lady* cu părul meu bălai, ochii albaștri și pielea albă precum porțelanul chinezesc. Mătușa mea, Catherine, obișnuia să mă catalogheze drept o cominație deranjantă între frumusețea clasică a mamei mele, plus încăpățănarea și spiritul aventuros al tatălui meu. Ridica din umeri cu un aer învins și spunea tuturor că până la urmă tot aveam să fac ce naiba voiam eu să fac, chiar dacă mă omoram pe parcurs. Și avea dreptate.

Am pășit către scară, tivul murdar al fustei lungi fășăind la fiecare pas și câteodată agățându-se de podeaua denivelată. Am privit-o pe doamna Lefevre peste umăr. Arăta destul de rău. Era gravidă în luna a șaptea și, cu voia lui Dumnezeu, aveam să acostăm înainte de începerea travaliului. Între timp, avea nevoie de mai multă apă. Poate dacă i-o picuram printre buze cu ajutorul unei cârpe... Dar nu, după

atât de mult timp pe mare, nu mai exista nicio cârpă curată pe corabie. Microbi și apoi febra purulentă. Deshidratare, infecție. Foarte riscant în timpul unei călătorii atât de lungi în jurul Capului Horn... *Nu, n-o să se întâmple așa ceva! M-am oprit și-am inspirat adânc. Totul va fi bine.*

Am urcat scara de lemn și-am întins mâna deasupra capului să deschid trapa aflată pe tavanul cabinei. Aerul rece m-a izbit în față. Venea ploaia. Aproape o puteam gusta pe buze. O furtună. Mi-am ridicat bărbia, șuvițe de păr fluturându-mi pe lângă față precum un drapel zdrențuit. *Da, o furtună zdravă.* În comparație cu întunericul predominant din pânțelele corăbiei, lumea din afară părea aproape plată, opresiv de albă și luminoasă. Mult prea luminoasă. Am mai urcat câteva trepte, privind în jurul meu cu ochii mijiiți.

Norii întunecați înghițiseră soarele, dar pe ici pe colo, asfințitul conturase formele lor amenințătoare în auriu. Cerul căpătase culoarea sângelui proaspăt. Nu mai văzusem nuanța aceea de ani de zile. Din cauza emoției, pulsul începu să-mi zvâcnească în urechi.

Mă pregăteam să pășesc pe punte, când am auzit bocănit de cizme în spatele meu. Am întors capul, apoi mi-am ridicat ușor privirea. Cizme Wellington bine lustruite, cu manșete întoarse. Picioare musculoase, lungi, pantalonii din piele de căprioară, o redingotă neagră de lână ai cărei umeri nu necesitaseră umplerea cu vată. În mod clar, posesorul nu era un fătălau. Aveam în fața ochilor un trup de atlet – desigur, vorbind din punct de vedere strict medical – îmbrăcat

în haine de gentleman. Și deasupra acelor haine bine croite se afla o bărbie bine sculptată, niște buze pline ce nu schițau nici măcar o umbră de zâmbet și ochi verzi și reci ca gheața în care se oglindeau păcate și tristeți misterioase, indiferența unui iad înghețat, plus ceva ce simțeam, dar nu puteam defini. Percepția aceea m-a atins undeva adânc, mi-a tăiat răsuflarea. Am tremurat pe dinăuntru ca și cum aș fi căzut cu capul înainte în Curentul Aleutian. Dintr-o dată, vântul înghețat părea fierbinte în comparație cu ochii aceia reci, care mă studiau cu atenție, aproape insolit, ca apoi să privească prin mine. Ne-am privit unul pe celălalt un timp îndelungat.

—Femeile sub punte, mi-a vorbit într-un târziu pe un ton poruncitor, dar calm, vocea lui puternică dominând cumva șuieratul puternic al vântului.

Nu-i puteam plasa accentul. Francez? Spaniol? European, de asta eram sigură. I-am cercetat chipul pentru a găsi un indiciu: linii fine în jurul ochilor, păr castaniu cu șuvițe arămii, în mod clar decolorate din pricina soarelui. Deci un bărbat obișnuit cu vicisitudinile naturii. Dar cine era? Îmi părea cunoscut cumva, trăsăturile lui ascunzându-se într-un colț îndepărtat al memoriei mele. Dar n-am mai avut timp să mai speculez pe tema aceasta, pentru că și-a repetat ordinul.

—Numai femeile, nu și bărbații?

Am pășit pe punte cu mâinile pe șolduri, adoptând în mod instinctiv o poziție în care-mi puteam păstra echilibrul. Ochii i s-au mărit o idee la vederea fustei mele despicate. *Ce s-a întâmplat? Te deranjează*

vederea unei glezne feminine? În mod ciudat, mă simțeam dezamăgită. Bărbații. Toți erau la fel.

—Nu, mi-a răspuns laconic, de data asta pe un ton jos. Unul final și bine definit precum o incizie chirurgicală.

Mi-a întors spatele, deja îndepărtându-se. În mod clar, fusesem catalogată. Nu mai puteam admite așa ceva. Devenea de-a dreptul iritant, amintindu-mi toate cursurile unde nu fusesem admisă pentru faptul că nu purtam pantaloni, amintindu-mi de câte ori fusesem nevoită să mă deghizez în bărbat numai pentru a putea învăța. Chiar și în bibliotecă, pentru numele lui Dumnezeu! Eram femeie, nu o paria. *Haide, fii fată cuminte*, aproape că-l auzeam gândind, chiar dacă nu mi-o spunea cu voce tare, făcându-mă să mă înfurii atât de tare încât îmi venea să vomit.

—Și tu? Văd că tu poți sta aici pe punte! i-am strigat pe un ton înciudat, apropiindu-mă de el. Dacă tu poți, atunci pot și eu. Ne apropiem de Capul Horn. Vreau să-l văd. A trecut mult timp de când l-am văzut ultima oară.

S-a oprit și s-a întors spre mine, privindu-mă cu un aer mirat pe sub sprâncene. De ce mă afluam încă acolo, nesocotindu-i ordinele? Arătă cu degetul către trapă.

—Acum.

Mi-am strâns haina în jurul meu și m-am îndreptat în direcție opusă, trecând chiar pe lângă el. M-am străduit să par sigură pe mine, în ciuda balansului tot mai accentuat al punții, mulțumindu-i cerului că încă îmi mai păstrasem îndemânarea pe o

în haine de gentleman. Și deasupra acelor haine bine croite se afla o bărbie bine sculptată, niște buze pline ce nu schițau nici măcar o umbră de zâmbet și ochi verzi și reci ca gheața în care se oglindeau păcate și tristeți misterioase, indiferența unui iad înghețat, plus ceva ce simțeam, dar nu puteam defini. Percepția aceea m-a atins undeva adânc, mi-a tăiat răsuflarea. Am tremurat pe dinăuntru ca și cum aș fi căzut cu capul înainte în Curentul Aleutian. Dintr-o dată, vântul înghețat părea fierbinte în comparație cu ochii aceia reci, care mă studiau cu atenție, aproape insolit, ca apoi să privească prin mine. Ne-am privit unul pe celălalt un timp îndelungat.

–Femeile sub punte, mi-a vorbit într-un târziu pe un ton poruncitor, dar calm, vocea lui puternică dominând cumva șuieratul puternic al vântului.

Nu-i puteam plasa accentul. Francez? Spaniol? European, de asta eram sigură. I-am cercetat chipul pentru a găsi un indiciu: linii fine în jurul ochilor, păr castaniu cu șuvițe arămii, în mod clar decolorate din pricina soarelui. Deci un bărbat obișnuit cu vicisitudinile naturii. Dar cine era? Îmi părea cunoscut cumva, trăsăturile lui ascunzându-se într-un colț îndepărtat al memoriei mele. Dar n-am mai avut timp să mai speculez pe tema aceasta, pentru că și-a repetat ordinul.

–Numai femeile, nu și bărbații?

Am pășit pe punte cu mâinile pe șolduri, adoptând în mod instinctiv o poziție în care-mi puteam păstra echilibrul. Ochii i s-au mărit o idee la vederea fustei mele despicate. *Ce s-a întâmplat? Te deranjează*

vederea unei glezne feminine? În mod ciudat, mă simțeam dezamăgită. Bărbații. Toți erau la fel.

–Nu, mi-a răspuns laconic, de data asta pe un ton jos. Unul final și bine definit precum o incizie chirurgicală.

Mi-a întors spatele, deja îndepărtându-se. În mod clar, fusesem catalogată. Nu mai puteam admite așa ceva. Devenea de-a dreptul iritant, amintindu-mi toate cursurile unde nu fusesem admisă pentru faptul că nu purtam pantaloni, amintindu-mi de câte ori fusesem nevoită să mă deghizez în bărbat numai pentru a putea învăța. Chiar și în bibliotecă, pentru numele lui Dumnezeu! Eram femeie, nu o paria. *Haide, fii fată cuminte*, aproape că-l auzeam gândind, chiar dacă nu mi-o spunea cu voce tare, făcându-mă să mă înfurii atât de tare încât îmi venea să vomit.

–Și tu? Văd că tu poți sta aici pe punte! I-am strigat pe un ton înciudat, apropiindu-mă de el. Dacă tu poți, atunci pot și eu. Ne apropiem de Capul Horn. Vreau să-l văd. A trecut mult timp de când l-am văzut ultima oară.

S-a oprit și s-a întors spre mine, privindu-mă cu un aer mirat pe sub sprâncene. De ce mă aflam încă acolo, nesocotindu-i ordinele? Arăta cu degetul către trapă.

–Acum.

Mi-am strâns haina în jurul meu și m-am îndreptat în direcție opusă, trecând chiar pe lângă el. M-am străduit să par sigură pe mine, în ciuda balansului tot mai accentuat al punții, mulțumindu-mi cerului că încă îmi mai păstrasem îndemânarea pe o

corabie în furtună. M-am oprit la provă, sprijinindu-mi mâinile pe balustradă. În zare, ceva mai departe de linia întunecată a norilor, se putea vedea o limbă de pământ.

– Patagonia, spuse bărbatul din spatele meu.

Știam asta, n-aveam nevoie să mi-o spună el. Un val de iritare mi-a străbătut tot corpul, inima a început să-mi bată mai tare. *Probabil din cauza emoției.* Călătoria, revederea Patagoniei. Ultima oară când fusesem aici împreună cu fratele meu geamăn, Claude, aveam numai zece ani. Pământuri aride cât vedeai cu ochii, stâncile ce păreau că se prăvălesc în mare și Dolores, prima femeie care reușise să-l facă pe tata să zâmbească după moartea mamei. Oare Dolores mai era aici? În minte îmi răsări imaginea ei pe acea felie de pământ, cu ochii pierduți în zare. Un oraș aproape sălbatic. Cum se numea oare? Mi-am mușcat buzele, încercând să-mi amintesc. Amintirile îmi defilau prin fața ochilor cu viteza fulgerului. Doctorul Calhoun cu zâmbetul lui calin, mentorul și prietenul meu. *Ceva cu Ti... îmi aduc eu aminte.* Ah, și Maiorul Moore cu ochii lui verzi ca de șarpe și zâmbetul rece ca o lovitură de cuțit. Mie și lui Claude ne era foarte frică de el. Niciodată n-am înțeles de ce era prieten așa de bun cu tata. Petreceau foarte mult timp împreună, când și discutând în surdină, așa cum fac adulții când nu vor să audă copiii despre ce vorbesc. Nici Dolores nu-l plăcea. O vedeam clar din felul în care trântea mereu sticla pe masă înainte de a-i lăsa singuri. *Ceva cu Ti...* Dintr-o dată, mi-am amintit.

– Tierra del Fuego, am spus cu voce tare, râzând, mulțumită că-mi amintisem.

– Un accent excelent. *Habla Español, señorita?*

– *Sí. Un poco.*

Pierdută în amintirile mele, aproape că uitasem de bărbatul care acum mi se alăturase la balustradă. Încă mai era aici? Îmi doream să plece. Mă deranja cu prezența lui ca o iritație de piele morbidă. Poate dispărea dacă-l ignoram. Ce bine ar fi fost dacă l-aș fi putut trata ca pe o iritație, cu vreo cremă ori un unguent din plante.

Am băgat mâna în buzunarul fustei după cealaltă soluție: talismanul meu, o scrisoare pătată pe care-o primisem de la Claude. O citisem de cel puțin o sută de ori. O invitație, spunea fratele meu. O invitație să mă întorc acasă, unde oportunitățile răsăreau precum ciupercile după ploaie; tot ce trebuia să faci era să fii suficient de rapid și de inteligent încât să întinzi mâna să le culegi. Ei bine, Claude era foarte rapid. Dar inteligent? Poate chiar prea inteligent pentru propriul lui bine. Și pentru al meu. El fusese cel care îmi trimisese biletul pentru călătoria înapoi la Los Angeles la bordul corabiei *The Silhouette*, dar acum totul părea diferit, de parcă aș fi călătorit spre o altă destinație. Părea o călătorie către dezastru. O puteam simți la fel de bine precum simțeam furtuna ce fierbea în jurul nostru și cum simțeam prezența dominantă a bărbatului de lângă mine.

– Ne așteaptă ape foarte învolburate. *Señorita*, vă rog. Un ordin, nicidecum o rugămintă.

corabie în furtună. Mi-am oprit la provă, sprijinindu-mi mâinile pe balustradă. În zare, ceva mai departe de linia întunecată a norilor, se putea vedea o limbă de pământ.

– Patagonia, spuse bărbatul din spatele meu.

Știam asta, n-aveam nevoie să mi-o spună el. Un val de iritare mi-a străbătut tot corpul, inima a început să-mi bată mai tare. *Probabil din cauza emoției*. Călătoria, revederea Patagoniei. Ultima oară când fusesem aici împreună cu fratele meu geamăn, Claude, aveam numai zece ani. Pământuri aride cât vedeai cu ochii, stâncile ce păreau că se prăvălesc în mare și Dolores, prima femeie care reușise să-l facă pe tata să zâmbească după moartea mamei. Oare Dolores mai era aici? În minte îmi răsări imaginea ei pe acea felie de pământ, cu ochii pierduți în zare. Un oraș aproape sălbatic. Cum se numea oare? Mi-am mușcat buzele, încercând să-mi amintesc. Amintirile îmi defilau prin fața ochilor cu viteza fulgerului. Doctorul Calhoun cu zâmbetul lui calin, mentorul și prietenul meu. *Ceva cu Ti... îmi aduc eu aminte*. Ah, și Maiorul Moore cu ochii lui verzi ca de șarpe și zâmbetul rece ca o lovitură de cuțit. Mie și lui Claude ne era foarte frică de el. Niciodată n-am înțeles de ce era prieten așa de bun cu tata. Petreceau foarte mult timp împreună, bând și discutând în surdină, așa cum fac adulții când nu vor să audă copiii despre ce vorbesc. Nici Dolores nu-l plăcea. O vedeam clar din felul în care trântea mereu sticla pe masă înainte de a-i lăsa singuri. *Ceva cu Ti...* Dintr-o dată, mi-am amintit.

– Tierra del Fuego, am spus cu voce tare, râzând, mulțumită că-mi amintisem.

– Un accent excelent. *Habla Español, señorita?*

– *Sí. Un poco.*

Pierdută în amintirile mele, aproape că uitasem de bărbatul care acum mi se alăturase la balustradă. Încă mai era aici? Îmi doream să plece. Mă deranja cu prezența lui ca o iritație de piele morbidă. Poate dispărea dacă-l ignoram. Ce bine ar fi fost dacă l-aș fi putut trata ca pe o iritație, cu vreo cremă ori un unguent din plante.

Am băgat mâna în buzunarul fustei după cealaltă soluție: talismanul meu, o scrisoare pătată pe care-o primisem de la Claude. O citisem de cel puțin o sută de ori. O invitație, spunea fratele meu. O invitație să mă întorc acasă, unde oportunitățile răsăreau precum ciupercile după ploaie; tot ce trebuia să faci era să fii suficient de rapid și de inteligent încât să întinzi mâna să le culegi. Ei bine, Claude era foarte rapid. Dar inteligent? Poate chiar prea inteligent pentru propriul lui bine. Și pentru al meu. El fusese cel care îmi trimisese biletul pentru călătoria înapoi la Los Angeles la bordul corabiei *The Silhouette*, dar acum totul părea diferit, de parcă aș fi călătorit spre o altă destinație. Părea o călătorie către dezastru. O puteam simți la fel de bine precum simteam furtuna ce fierbea în jurul nostru și cum simțeam prezența dominantă a bărbatului de lângă mine.

– Ne așteaptă ape foarte învolburate. *Señorita*, vă rog. Un ordin, nicidecum o rugămintă.

Mâna lui se încheștă pe cotul meu, trăgându-mă de la balustradă. La naiba, avea să strice totul, iar eu aveam să pierd momentul pe care-l așteptasem atât de mult! Am încercat să mă zmucesc din mâna lui, dar era mult mai puternic decât mă așteptasem. O reală surpriză, având în vedere hainele lui de gentleman. Dar știam și eu câteva trucuri. M-am tras înapoi cu toată greutatea corpului, înfigându-mă în călcăie, reușind să-i încetinesc înaintarea către trapă. Rezultate erau destul de slabe, dar nu puteam face mai mult fără să-l rănesc. Până la urmă, depusesem un jurământ să nu fac rău nimănui. Nu cu bună știință, oricum. Dar pentru prima oară în viața mea, eram foarte tentată să-mi încalc promisiunea.

-Nu! Aproape am ajuns! Vezi? am gesticulat nervoasă către limba de pământ, nepăsându-mi dacă-i trăgeam una în bărbie din greșeală. Acolo, unde se învolutează apa. E Capul Horn. Magellan l-a descoperit.

M-am împiedicat și m-am izbit de el, simțind o satisfacție minusculă când l-am auzit gemând surd.

-Nu. Cabrillo a fost primul, murmură el mai mult pentru sine.

În timp ce corabia naviga în jurul continentului, am rămas împreună, micul nostru război deja uitat, privind cum Atlanticul se contopea cu Pacificul. Apele învolburate ale celor două oceane se războiau dezlănțuite, amestecându-se în valuri uriașe ce înaintau mugind precum o armată de elefanți gri. Spuma albă zbura prin aer sfârâind, transformându-se în picături grele de ploaie. Vântul puternic îmi

smucea haina, înfășurând-o în jurul bărbatului de lângă mine. Rămăsese nemișcat, încă ținându-mă de cot. Atingerea era fermă, puternică, dar în mod ciudat aproape protectivă.

-Nu mi-e frică, i-am mărturisit.

-Nu, nici nu credeam că-ți este, *señorita*. Cu toate că ar trebui să-ți fie. Curajul nu e același lucru cu a nu-ți fi frică. Mă privi cu atenție. Ești foarte tânără.

-Sunt suficient de matură, l-am contrat, simțindu-mă insultată.

Nu mi-a răspuns, doar m-a privit cu o umbră de zâmbet în ochi. Vântul se strecura printre noi, învâluindu-ne, izbindu-se cu putere în pânzele corabiei de deasupra capetelor noastre.

-Poate, spuse în cele din urmă.

-Nu poate. În mod sigur. Am douăzeci și doi de ani.

Buzele lui tresăriră de parcă se abținea să nu zâmbească. Oare mă găsea atât de amuzantă? Îi era milă de mine? Nu-mi dădeam seama și asta mă deranja chiar mai mult decât îmi doream s-o admit în sinea mea.

-Antică, îmi dădu dreptate pe un ton solemn. Deschise gura să mai spună ceva, dar un trosnet teribil îl întrerupse, apoi se auzi fâlfâitul unei pânze scăpate de sub control.

Puntea se înclină văzând cu ochii. Bărbatul misterios o traversase deja și se cățăra cu ușurință pe frânghii, sigur pe el, de parcă vântul nici nu s-ar fi luptat din răputeri să-l smulgă de acolo ca pe un parazit iritant. Reuși să prindă frânghia care se rupse,

Mâna lui se înclăștă pe cotul meu, trăgându-mă de la balustradă. La naiba, avea să strice totul, iar eu aveam să pierd momentul pe care-l așteptasem atât de mult! Am încercat să mă zmucesc din mâna lui, dar era mult mai puternic decât mă așteptasem. O reală surpriză, având în vedere hainele lui de gentleman. Dar știam și eu câteva trucuri. M-am tras înapoi cu toată greutatea corpului, înfigându-mă în călcăie, reușind să-i încetinesc înaintarea către trapă. Rezultate erau destul de slabe, dar nu puteam face mai mult fără să-l rănesc. Până la urmă, depusesem un jurământ să nu fac rău nimănui. Nu cu bună știință, oricum. Dar pentru prima oară în viața mea, eram foarte tentată să-mi încalc promisiunea.

-Nu! Aproape am ajuns! Vezi? am gesticulat nervoasă către limba de pământ, nepăsându-mi dacă-i trăgeam una în bărbie din greșeală. Acolo, unde se învolutează apa. E Capul Horn. Magellan l-a descoperit.

M-am împiedicat și m-am izbit de el, simțind o satisfacție minusculă când l-am auzit gemând surd.

-Nu. Cabrillo a fost primul, murmură el mai mult pentru sine.

În timp ce corabia naviga în jurul continentului, am rămas împreună, micul nostru război deja uitat, privind cum Atlanticul se contopea cu Pacificul. Apele învolburate ale celor două oceane se războiau dezlănțuite, amestecându-se în valuri uriașe ce înaintau mugind precum o armată de elefanți gri. Spuma albă zbura prin aer sfârâind, transformându-se în picături grele de ploaie. Vântul puternic îmi

smucea haina, înfășurând-o în jurul bărbatului de lângă mine. Rămăsese nemișcat, încă ținându-mă de cot. Atingerea era fermă, puternică, dar în mod ciudat aproape protectivă.

-Nu mi-e frică, i-am mărturisit.

-Nu, nici nu credeam că-ți este, *señorita*. Cu toate că ar trebui să-ți fie. Curajul nu e același lucru cu a nu-ți fi frică. Mă privi cu atenție. Ești foarte tânără.

-Sunt suficient de matură, l-am contrat, simțindu-mă insultată.

Nu mi-a răspuns, doar m-a privit cu o umbră de zâmbet în ochi. Vântul se strecura printre noi, învăluindu-ne, izbindu-se cu putere în pânzele corabiei de deasupra capetelor noastre.

-Poate, spuse în cele din urmă.

-Nu poate. În mod sigur. Am douăzeci și doi de ani.

Buzele lui tresăriră de parcă se abținea să nu zâmbească. Oare mă găsea atât de amuzantă? Îi era milă de mine? Nu-mi dădeam seama și asta mă deranja chiar mai mult decât îmi doream s-o admit în sinea mea.

-Antică, îmi dădu dreptate pe un ton solemn. Deschise gura să mai spună ceva, dar un trosnet teribil îl întrerupse, apoi se auzi fâlfâitul unei pânze scăpate de sub control.

Puntea se înclină văzând cu ochii. Bărbatul misterios o traversase deja și se cățara cu ușurință pe frânhii, sigur pe el, de parcă vântul nici nu s-ar fi luptat din răputeri să-l smulgă de acolo ca pe un parazit iritant. Reuși să prindă frânhia care se rupse,

o întinse, apoi privi în jos. Unul dintre marinari alerga către noi, dar era prea departe. Mi-am ridicat mâinile, strigându-i:

-Arunc-o la mine! Repede, nu mai avem timp!

Corabia se înclina vertiginos pe partea dreaptă, gemând din toate încheieturile cu fiecare secundă terifiantă. Lemnul era testat aprig, trosnind și mugind, frâghiile se întindeau la maxim, totul pe punctul de-a plesni în două. Valurile deja treceau de balustradă, inundând puntea cu furia unui râu vijelios. În curând aveam să ne răsturnăm. Mult prea curând. Am alunecat și m-am dezechilibrat, dar mi-am îndoit genunchii și-am întins mâinile în lateral, regăsindu-mi echilibrul.

-Haide odată!

A mai ezitat preț de o secundă, apoi mi-a aruncat frâghia. Am prins-o și-am început să trag cu toată puterea mea, ignorând senzația arsurii din palmele deja pline de sânge. Am scrâșnit din dinți și-am tras mai tare. Era ca și cum aș fi încercat să îmblânzesc un armăsar sălbatic, care lupta cu toată forța împotriva mea. Puteam simți furtuna; era vie, chiar acolo în mâinile mele. Brațele începură să mă doară. Oare pierdeam teren? Apoi m-am pomenit dintr-o dată cu străinul lângă mine. Împreună cu el și cu marinarul care într-un final ajunse și el, am ridicat dureros de încet pâza la locul ei. Eu am legat frâghia, în timp ce ei o țineau întinsă. Când mi-am îndreptat spatele, am simțit crampe în brațe și ploaia dezlănțuită curgându-mi pe față. Furtuna ne înghitise cu totul. L-am privit pe străin în timp ce-mi verifica nodurile,

ceea ce m-a iritat profund. Bănuiesc că atât de nerezonabil, dar tot mă deranjă în neregulă cu nodurile mele... nici c

nici cele chirurgicale.

A schimbat o privire cu marinarul, pară mălăiață, din gura căruia se revâncuvinte în limba spaniolă. Părea că-ș

un ton temător.

-*Capitan...*

Capitan? Ei, da... așa se explicau on că se așteptase să le dau ascultare i explica postura lui trufașă.

-*Esta bien.*

Marinarul rămase tăcut și se înclin la fugă către tribord.

Într-un final, Capitanul se întoars mi luă mâinile în ale lui, răsuindu-l sus pentru a-mi vedea rănil. Mănușă în mâna dreaptă se rupses pe la cusăt scoase cu grijă. Pielea ruptă alunecă p îmi înțepau palma și degetele. Oare că într-o singură palmă și de ce trebuia s atât de acut? Apoi îmi studie și ceala de sânge.

-Ți-ai pierdut mănușa.

-Nu... adică nu acum. Am pierdut la Paris. Pe docuri, înainte să plecân lucruri de genul ăsta... am câte una d într-o zi o să fac câte o pereche din ele

Sunam ca o idioată fără creier. A înainte de-a mai spune alte tâmpenii.

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

MONICA RĂMIREZ

TRAFICANTUL DE UMBRE

României

București:

lă, a acestei lucrări, fără acordul
și se pedepsește conform Legii

 IBREX
București, 2017

MOARTEA POARTĂ BIJUTERII

Bruxelles, Belgia

Încadrat perfect în axa optică a lunetei, atât de aproape în imaginea mărită telescopic încât ar fi putut să-i numere picăturile de ploaie de pe pene, porumbelul rămase impasibil, ciugulind nemulțumit. Laurence Fournier urmări pasărea până când aceasta abandonează clădirea de vizavi, în căutarea unui refugiu uscat sau a unei eventuale mese. Odată ce dispăru, ținti din nou ușa.

Cerul era întunecat și mohorât, o burniță rece înmuind orașul încă dinainte de ivirea zorilor, pâraiele de apă murdară umplând șanțurile. Lumina, deși slabă, era mai mult decât suficientă ca să-i poată înlesni supravegherea singurului paznic îndeajuns de curajos pentru a înfrunta vremea. Nu observase niciun alt semn de activitate în ultimele ore, nici măcar trecerea accidentală a vreunei mașini.

Laurence înaintă silențios, niciun sunet auzindu-se în urma pașilor săi, nicio umbră alunecând de-a lungul pereților. Paznicul nu auzi nimic înainte de a muri, căzând la pământ cu gâtul rupt. Laurence sări peste cadavru în drum spre ușă, apoi se întoarse și făcu un semn. Oamenii săi începură să apară din spatele copacilor, ca niște stafii. Se așezară în jurul lui, așteptând. Intrară apoi în perfectă liniște.

Ofițerul superior lucra așezat la un computer, în timp ce trei bărbați erau ocupați cu un joc de cărți în jurul unei mese rotunde, în centrul căreia se afla o movilă de bani. Unul dintre ei rânji și întinse mâna către bani, ceilalți doi

recunoscându-și înfrângerea. Un soldat își turna o cană cu cafea proaspătă dintr-o cafetieră. Un altul era așezat pe un scaun, cu picioarele sprijinite de o cutie și capul lăsat pe spate într-un unghi ciudat, sforăind încetșor.

Ofițerul își ridică privirea, observă intrușii și încercă să-și înhațe arma în timp ce se ridica. Nu reuși. Laurence ținti și trase. Bărbatul alunecă de pe scaun și se prăbuși la pământ. Ceilalți fură secerăți de o ploaie de gloanțe. Soldatul muribund luă cafetiera cu el în cădere, lichidul fierbinte amestecându-se cu sângele său pe podea. Jucătorul de cărți nu-și mai colectă câștigul, soldatul adormit nu se mai trezi niciodată. Unul dintre oamenii lui Laurence răsă și mai împroșcă încăperea cu o rafală de gloanțe. Un glonț rătăcit lovi carcasa computerului.

—Gerbert! îl strigă Laurence și bărbatul se întoarse către el, încă răzând. Computerul este ținta noastră principală, armele sunt un bonus. Știi asta. Își ridică arma și-l împușcă pe Gerbert între ochi.

Restul bărbaților înghețară când îi aținti cu privirea pe fiecare în parte. Mesaj recepționat.

—Recupeerați armele, ordonă cu voce joasă.

Intrară în depozit și începură să-l golească în deplină liniște. Laurence se așeză la computer și-l analiză cu atenție. Carcasa era deteriorată, dar glonțul ratase componentele esențiale. În timp ce descărca fișierele pe un disc, pe fața lui în mod normal lipsită de orice expresie, își făcu apariția un zâmbet sec. Dacă avea dreptate, informațiile obținute ar fi trebuit să-i asigure modalitatea de-a opera fără intervenția poliției locale, oferindu-i totodată influența necesară asupra guvernului. Și, de obicei, Laurence avea mai mereu dreptate.

Laurence-Jacques Fournier era un bărbat athletic cu ochi ageri de culoare acvamarin, păr mătăsoș blond cenușiu și un nas drept, aristocratic care-i câștiga

deopotrivă respectul bărbaților și venerația femeilor. Francez prin naștere, nu se considerase niciodată ca aparținând unei anumite națiuni. Laurence era o pasăre liberă. Grupul lui era constituit dintr-un amestec internațional de hoți, și nu hoți obișnuiți, ci elita oricăror tipologii sau metode, furând absolut orice, de la bijuterii la artă, de la secrete industriale și politice la proiecte militare secrete și, bineînțeles, armament, o afacere extrem de profitabilă pe piața neagră.

—Am terminat, domnule, spuse unul dintre oamenii săi într-o engleză cu un accent puternic.

Laurence își ridică ochii la el.

—Ați curățat totul?

—Da, domnule. Nu sunt amprente, n-a rămas nimic care să facă legătura cu noi. Privi apoi către corpul lui Gerbert. Cu excepția lui.

—Luați-l cu voi. Vin și eu imediat.

—Da, domnule.

Bărbatul ridică trupul inert pe umăr, apoi mai aruncă o privire prin încăperea înaintea de a pleca.

Laurence strecură discul într-un buzunar interior al jachetei. Soldații morți fuseseră rearanjați în pozițiile inițiale, cafetiera se afla la locul ei. Se îndreptă către masa pe care grămada de bani rămăsese neatinsă. Întoarse cărțile primului jucător cu țeava pistolului, apoi pe ale celui de-al doilea. Mâna celui de-al treilea rămăsese întinsă de-a lungul mesei, într-o încercare eternă de a ajunge la bani. Laurence întoarse și cărțile lui. Ași și optari, mâna mortului.

—Ai câștigat, murmură, apoi se întoarse și părăsi încăperea la fel de silențios precum intrase.

recunoscându-și înfrângerea. Un soldat își turna o cană cu cafea proaspătă dintr-o cafetieră. Un altul era așezat pe un scaun, cu picioarele sprijinite de o cutie și capul lăsat pe spate într-un unghi ciudat, sforăind încetisor.

Ofțetul își ridică privirea, observă intrușii și încercă să-și înhațe arma în timp ce se ridica. Nu reuși. Laurence ținti și trase. Bărbatul alunecă de pe scaun și se prăbuși la pământ. Ceilalți fură secerăți de o ploaie de gloanțe. Soldatul muribund luă cafetiera cu el în cădere, lichidul fierbinte amestecându-se cu sângele său pe podea. Jucătorul de cărți nu-și mai colectă câștigul, soldatul adormit nu se mai trezi niciodată. Unul dintre oamenii lui Laurence răsă și mai improșcă încăperea cu o rafală de gloanțe. Un glonț rătăcit lovi carcasa computerului.

—Gerbert! îl strigă Laurence și bărbatul se întoarse către el, încă râzând. Computerul este ținta noastră principală, armele sunt un bonus. Știi asta. Își ridică arma și-l împușcă pe Gerbert între ochi.

Restul bărbaților înghețară când îi aținti cu privirea pe fiecare în parte. Mesaj recepționat.

—Recupe-rați armele, ordonă cu voce joasă.

Intrară în depozit și începură să-l golească în deplină liniște. Laurence se așeză la computer și-l analiză cu atenție. Carcasa era deteriorată, dar glonțul ratase componentele esențiale. În timp ce descărca fișierele pe un disc, pe fața lui în mod normal lipsită de orice expresie, își făcu apariția un zâmbet sec. Dacă avea dreptate, informațiile obținute ar fi trebuit să-i asigure modalitatea de-a opera fără intervenția poliției locale, oferindu-i totodată influența necesară asupra guvernului. Și, de obicei, Laurence avea mai mereu dreptate.

Laurence-Jacques Fournier era un bărbat athletic cu ochi ageri de culoare acvamarin, păr mătăsoș blond cenușiu și un nas drept, aristocratic care-i câștiga

deopotrivă respectul bărbaților și venerația femeilor. Francez prin naștere, nu se considerase niciodată ca aparținând unei anumite națiuni. Laurence era o pasăre liberă. Grupul lui era constituit dintr-un amestec internațional de hoți, și nu hoți obișnuiți, ci elita oricăror tipologii sau metode, furând absolut orice, de la bijuterii la artă, de la secrete industriale și politice la proiecte militare secrete și, bineînțelese, armament, o afacere extrem de profitabilă pe piața neagră.

—Am terminat, domnule, spuse unul dintre oamenii săi într-o engleză cu un accent puternic.

Laurence își ridică ochii la el.

—Ați curățat totul?

—Da, domnule. Nu sunt amprente, n-a rămas nimic care să facă legătura cu noi. Privi apoi către corpul lui Gerbert. Cu excepția lui.

—Luați-l cu voi. Vin și eu imediat.

—Da, domnule.

Bărbatul ridică trupul inert pe umăr, apoi mai aruncă o privire prin încăperea înainte de a pleca.

Laurence strecură discul într-un buzunar interior al jachetei. Soldații morți fuseseră rearanjați în pozițiile inițiale, cafetiera se afla la locul ei. Se îndreptă către masa pe care grămada de bani rămăsese neatinsă. Întoarse cărțile primului jucător cu țeva pistolului, apoi pe ale celui de-al doilea. Mâna celui de-al treilea rămăsese întinsă de-a lungul mesei, într-o încercare eternă de a ajunge la bani. Laurence întoarse și cărțile lui. Ași și optari, mâna mortului.

—Ai câștigat, murmură, apoi se întoarse și părăsi încăperea la fel de silențios precum intrase.

În seara aceea, Hugues Brinley bătu ușor la ușa biroului lui Laurence și așteptă. Asistentul lui Laurence, un englez solid cu ochii căprui și păr șaten deschis, arbora în permanență un zâmbet batjocoritor, utilizând un limbaj extrem de colorat pe care șeful său i-l trecea cu vederea datorită eficienței de care dădea dovadă.

—Intră, se auzi din interior vocea calmă, cu o urmă de accent.

Hugues deschise ușa și intră în camera spațioasă. Pereții erau din cărămidă, ferestrele acoperite cu draperii purpurii, un covor mare oriental în nuanțe sângerii dominând încăperea modest mobilată. Laurence era tolănit pe un fotoliu din piele neagră cu o carte în brațe, o mică veioză de birou fiind singura sursă de lumină din cameră. Privi înspre el, ridicându-și întrebător o sprânceană.

—Rezultatele vânzării armelor, spuse Hugues, întinzându-i hârtiile.

Laurence aruncă o privire peste cifre și încuviință, apoi îi înapoie listele și se întoarse la cartea sa.

—Nu prea te interesează banii, nu-i așa? comentă Hugues, neputând să se abțină.

Laurence ridică indiferent din umeri.

—Nu în mod deosebit.

—Și cu toate astea, ceri mereu să vezi cifrele.

Laurence își ridică din nou ochii din carte, chibzuindu-și bine răspunsul.

—Banii sunt doar o modalitate de-a ține scorul.

Dintr-o dată, Hugues păru că nu se simte prea în largul lui. Când venea vorba despre bani, nepăsarea nu era o noțiune pe care o putea accepta cu ușurință. Laurence era conștient de stângeneala pe care i-o provocase.

—Asta-i tot, îl concedie, coborându-și din nou privirea la carte.

Ar trebui să împart oamenilor toată captura, se gândi în timp ce Hugues părăsea camera. Vechiul lui asociat era un bun indicator pentru felul în care gândea toată echipa. Dacă Hugues părea bulversat, atunci așa erau toți. Fondurile din contul de investiții erau mai mult decât suficiente pentru acoperirea oricărui proiect nou, sau a unei eventuale urgențe. Împart câștigul la zece... nouă. Se încrunță. Trebuie să recrutez pe cineva în locul lui Gerbert.

Într-un final, renunță la citit și puse deoparte cartea. Se ridică și se îndreptă către computer, cu gândul de-a analiza dosarele posibililor recruți, însă se opri în mijlocul încăperii, privind absent la tabloul de pe perete. Clătină din cap. Nu-și putea permite să-și piardă concentrarea cu atâta ușurință. Recrutarea mai putea aștepta.

Fixă cu privirea tabloul ușor înclinat de pe perete. Se simțea extrem de atașat de el și asta în sine era un lucru tulburător. Ceva rezonase în interiorul lui când văzuse o reproducere a tabloului într-un album de artă. Nu era cine știe ce, doar un șir de călugări înaintând prin zăpadă de-a lungul unor copaci cu ramuri uscate, cu ruinele unei mănăstiri pe fundal. Intensitatea atmosferei și claritatea suprafețelor, caracteristice romanticilor germani, preîntâmpina cumva suprarealismul secolului douăzeci.

Remarcabila operă de artă fusese expusă în *Staatliche Museum* din Berlin și fusese, cel puțin teoretic, distrusă în ultimele zile ale celui de-al Doilea Război Mondial. A afirma că Laurence fusese încântat să o descopere printre bunurile unui fost competitor, ar fi fost o totală subapreciere a adevăratelor sale sentimente.

În seara aceea, Hugues Brinley bătu ușor la ușa biroului lui Laurence și așteptă. Asistentul lui Laurence, un englez solid cu ochii căprui și păr șaten deschis, arbora în permanență un zâmbet batjocoritor, utilizând un limbaj extrem de colorat pe care șeful său i-l trecea cu vederea datorită eficienței de care dădea dovadă.

—Intră, se auzi din interior vocea calmă, cu o urmă de accent.

Hugues deschise ușa și intră în camera spațioasă. Pereții erau din cărămidă, ferestrele acoperite cu draperii purpurii, un covor mare oriental în nuanțe sângerii dominând încăperea modest mobilată. Laurence era tolănit pe un fotoliu din piele neagră cu o carte în brațe, o mică veioză de birou fiind singura sursă de lumină din cameră. Privi înspre el, ridicându-și întrebător o sprânceană.

—Rezultatele vânzării armelor, spuse Hugues, întinzându-i hârtiile.

Laurence aruncă o privire peste cifre și încuviință, apoi îi înapoie listele și se întoarse la cartea sa.

—Nu prea te interesează banii, nu-i așa? comentă Hugues, neputând să se abțină.

Laurence ridică indiferent din umeri.

—Nu în mod deosebit.

—Și cu toate astea, ceri mereu să vezi cifrele.

Laurence își ridică din nou ochii din carte, chibzuindu-și bine răspunsul.

—Banii sunt doar o modalitate de-a ține scorul.

Dintr-o dată, Hugues păru că nu se simte prea în largul lui. Când venea vorba despre bani, nepăsarea nu era o noțiune pe care o putea accepta cu ușurință. Laurence era conștient de stângeneala pe care i-o provocase.

—Asta-i tot, îl concedie, coborându-și din nou privirea la carte.

Ar trebui să împart oamenilor toată captura, se gândi în timp ce Hugues părea camera. Vechiul lui asociat era un bun indicator pentru felul în care gândea toată echipa. Dacă Hugues părea bulversat, atunci așa erau toți. Fondurile din contul de investiții erau mai mult decât suficiente pentru acoperirea oricărui proiect nou, sau a unei eventuale urgențe. Împart câștigul la zece... nouă. Se încruntă. Trebuie să recrutez pe cineva în locul lui Gerbert.

Într-un final, renunță la citit și puse deoparte cartea. Se ridică și se îndreptă către computer, cu gândul de-a analiza dosarele posibililor recruți, însă se opri în mijlocul încăperii, privind absent la tabloul de pe perete. Clătină din cap. Nu-și putea permite să-și piardă concentrarea cu atâta ușurință. Recrutarea mai putea aștepta.

Fixă cu privirea tabloul ușor înclinat de pe perete. Se simțea extrem de atașat de el și asta în sine era un lucru tulburător. Ceva rezonase în interiorul lui când văzuse o reproducere a tabloului într-un album de artă. Nu era cine știe ce, doar un șir de călugări înaintând prin zăpadă de-a lungul unor copaci cu ramuri uscate, cu ruinele unei mănăstiri pe fundal. Intensitatea atmosferei și claritatea suprafețelor, caracteristice romanticilor germani, preîntâmpina cumva suprarealismul secolului douăzeci.

Remarcabila operă de artă fusese expusă în *Staatliche Museum* din Berlin și fusese, cel puțin teoretic, distrusă în ultimele zile ale celui de-al Doilea Război Mondial. A afirma că Laurence fusese încântat să o descopere printre bunurile unui fost competitor, ar fi fost o totală subapreciere a adevăratelor sale sentimente.

Se întoarse și-și continuă drumul către biroul său, unde începu să alcătuiască un dosar despre *le Commissaire Général de la Police Fédérale*. Thibault Lennert urma să devină un bărbat extrem de nefericit, dar folositor. Laurence zâmbi cu cinism. Neobișnuit cum era *Monsieur Lennert* să muncească în mod eficient, ideea de-a deveni util avea probabil să-l debusoleze cel mai tare.

Laurence își stabilise cartierul general temporar la Bruxelles dintr-un motiv extrem de simplu: în calitate de sediu al Uniunii Europene și al NATO, Bruxelles era un mega oraș european, supranumit și Capitala Europei. În realitate, nu era decât un Babilon la scară redusă, o metropolă internațională constând dintr-un amalgam de limbi, culturi și tradiții. Pe lângă variatele și impresionantele stiluri arhitecturale, Bruxelles găzduia peste optzeci de muzee și numeroase atracții turistice, precum și o viață de noapte trepidantă cu mai multe cluburi și restaurante decât ar fi putut ține cineva socoteala. Tot aici se afla cel mai mare depozit de armament din Europa de Vest și exact ultimul aspect îl atrăsese pe Laurence, cu tot cu grupul său de hoți.

A doua zi de dimineață, Thibault Lennert trecu grăbit pe lângă asistenta sa.

—*Monsieur Le Commissaire!* îl strigă aceasta exact în momentul în care puse mâna pe clanța ușii.

Bărbatul întoarse capul și-o privi iritat.

—Ce vrei? Sunt ocupat.

—Un domn se află aici pentru întâlnirea de dimineață. Vă așteaptă în birou.

—Întâlnire? întrebă Thibault încruntându-se. Ce întâlnire?

Nu-și amintea să fi programat nicio întâlnire pentru dimineața aceea.

Megeve, Alpii Francezi

În timp ce șoferul taxiului descărca bagajele și schiurile lui Laurence, hamalul se grăbi să le care în recepția hotelului. *Les Fermes De Marie*, inițial o fermă în timpuri îndepărtate, devenise acum un complex hotelier încântător aflat la o aruncătură de băț de centrul orașului Megeve. Cele opt cabane amenajate în apartamente luxoase individuale formau un cerc închis, recepția din mijloc fiind decorată într-un stil rustic ce îmbina obiectele vechi de artă cu o multitudine de draperii divers colorate. Din punctul lui Laurence de vedere, cel mai convenabil aspect era faptul că hotelul se afla la numai cinci minute de versant.

—*Bien venue, Monsieur.* Camera obișnuită? îl întâmpină recepționarul cu un zâmbet.

—*Oui, merci.*

—E mereu o plăcere să vă revăd, *Monsieur.* Ați aflat, bănuiesc, că *Mademoiselle* Sybille se află și ea aici?

Înainte ca Laurence să poată răspunde, o femeie i se aruncă în brațe. Bucele ei blonde îi acoperiră fața, orbindu-l, în timp ce-l îmbrățișa cu entuziasm.

—Laurence!

O desprinsese cu greu de el și o îndepărtă puțin pentru a o privi.

—*Mon Dieu, Sybille!* Nu știam că ești aici. Ce surpriză plăcută, spuse cu un zâmbet luminos precum razele soarelui printre nori întunecați de furtună.

Libris .RO
tinuă drumul către biroul
stătuia un dosar despre le
la *Police Fédérale*. Thibault
n bărbat extrem de nefericit,
bi cu cinism. Neobișnuit cum
muncească în mod eficient,
a probabil să-l debusoleze cel

cartierul general temporar la
extrem de simplu: în calitate
opene și al NATO, Bruxelles
ean, supranumit și Capitala
era decât un Babilon la scară
rnațională constând dintr-un
și tradiții. Pe lângă variatele
uri arhitecturale, Bruxelles
muzee și numeroase atracții
ață de noapte trepidantă cu
aurante decât ar fi putut ține
se afla cel mai mare depozit de
Vest și exact ultimul aspect îl
ot cu grupul său de hoți.

Thibault Lennert trecu grăbit

ssaire! îl strigă aceasta exact în
âna pe clanța ușii.
și-o privi iritat.

—Un domn se află aici pentru întâlnirea de dimineață.
Vă așteaptă în birou.

—Întâlnire? întrebă Thibault încruntându-se. Ce
întâlnire?

Nu-și amintea să fi programat nicio întâlnire pentru
dimineața aceea.

Megeve, Alpii Francezi

În timp ce șoferul taxiului descărca bagajele și
schiurile lui Laurence, hamalul se grăbi să le care în
recepția hotelului. *Les Fermes De Marie*, inițial o fermă
în timpuri îndepărtate, devenise acum un complex
hotelier încântător aflat la o aruncătură de băț de
centrul orașului Megeve. Cele opt cabane amenajate în
apartamente luxoase individuale formau un cerc închis,
recepția din mijloc fiind decorată într-un stil rustic
ce îmbina obiectele vechi de artă cu o multitudine de
draperii divers colorate. Din punctul lui Laurence de
vedere, cel mai convenabil aspect era faptul că hotelul se
afla la numai cinci minute de versant.

—*Bien venue, Monsieur*. Camera obișnuită? îl
întâmpină recepționarul cu un zâmbet.

—*Oui, merci*.

—E mereu o plăcere să vă revăd, *Monsieur*. Ați aflat,
bănuiesc, că *Mademoiselle* Sybille se află și ea aici?

Înainte ca Laurence să poată răspunde, o femeie i
se aruncă în brațe. Buclele ei blonde îi acoperiră fața,
orbindu-l, în timp ce-l îmbrățișa cu entuziasm.

—Laurence!

O desprinsă cu greu de el și o îndepărtă puțin pentru
a o privi.

—*Mon Dieu*, Sybille! Nu știam că ești aici. Ce surpriză
plăcută, spuse cu un zâmbet luminos precum razele
soarelui printre nori întunecați de furtună.

—De ce nu mi-ai spus că vii? Cât poți sta? Ai venit singur? Vino cu mine, spuse ea dintr-o suflare.

N-apucă să-i răspundă la nicio întrebare înainte de-a se trezi târât către restaurant. Pe deasupra capului ei, îi făcu semn hamalului să-i ducă bagajele în cameră. Intrară în bar și Sybille îl împinse într-unul dintre separeurile cele mai îndepărtate. Laurence flutură două degete în aer către barmanul care-i fixa cu o privire amuzată. Bărbatul începu să mixeze băuturile.

—Nu mi-am planificat venirea, stau pentru o săptămână și da, sunt singur, răspunse întrebărilor lui Sybille. E rândul tău.

—Am venit cu niște prieteni, tot pentru o săptămână. Sybille își așază mâna pe obrazul lui. Of, Laurence, e atât de bine să te revăd... Chiar mi-ai lipsit. Am încercat să te sun la numărul din Berlin, dar nu mi-a răspuns nimeni. Mi-aș dori să nu mai fi atât de evaziv. Cum pot să dau de tine în caz de urgență?

Laurence îi luă mâinile în ale lui și i le sărută pe rând, apoi scoase un stilou din buzunar și scrisese un număr pe un șervețel.

—Poți să mă găsești mereu la numărul ăsta. Dacă nu răspund, lasă un mesaj și te contactez imediat ce-l primesc. Îmi pare rău că nu m-ai putut găsi, *mon coeur*, spuse, folosindu-i numele de alint.

Sybille rânji și luă șervețelul.

Încă de când Laurence împlinise zece ani, bunicul lui obișnuise să-l lase la familia ei pe timpul verii, Sybille devenind pseudo-sora lui mai mică. Pentru o fată de șapte ani, care abia descoperise ce invenție grozavă erau băieții, fusese o adevărată corvoadă să se pomenească cu unul de zece ani pe cap. Așa că inițial îl tratase cu un dispreț total. Dar, ca de obicei, el luase totul ca pe o

provocare și Sybille practic îl adoptase până la împlinirea vârstei de cincisprezece ani, timp în care Laurence își petrecuse fiecare vară împreună cu ea și cu familia ei. Deveniseră la fel de apropiați precum un frate și-o soră. În timp ce ea îl numea afectuos *mon amour*, el o poreclise *mon coeur*.

Sybille suferise foarte tare atunci când aflate vestea despre moartea bunicului lui Laurence la puțin timp după ce el împlinise optsprezece ani. Răsfățatul ei frate adoptiv fusese expediat la Bangkok pentru a locui cu tatăl său. Nu mai știuseră nimic unul de celălalt un timp îndelungat, până într-o zi, când el reapăruse la ușa casei ei din Istanbul. Îl gărise în prag, privind-o fix cu ochii aceia inconfundabili.

—*Bon jour, mon coeur*, îi spusese cu nonșalanță, de parcă s-ar fi despărțit cu o seară în urmă.

Sybille își jurase să nu mai piardă legătura cu el niciodată.

Spre seară, Laurence o provocă pe Sybille la o întrecere pe un traseu de ski mai întortocheat. Se tachinară reciproc, fiecare din telesaunul său. Sybille încă mai vorbea când Laurence își luă avânt din vârful pantei. Întotdeauna luase competițiile foarte în serios. Sybille pierdu cu o iritare grațioasă, dar îl împinse totuși într-un maldăr de zăpadă când ajunseră la baza versantului.

O zi foarte bună, considerabil mai bună decât seara, când îi făcu cunoștință cu prietenii ei și-l observă transformându-se treptat din prietenos în politicos. Se îndoia că vreuna dintre cunoștințele ei observase

—De ce nu mi-ai spus că vîi? Cît poți sta? Ai venit singur? Vîno cu mine, spuse ea dintr-o suflare.

N-apucă să-i răspundă la nicio întrebare înainte de-a se trezi tîrîat către restaurant. Pe deasupra capului ei, îi făcu semn hamalului să-i ducă bagajele în cameră. Intrară în bar și Sybille îl împinse într-unul dintre separeurile cele mai îndepărtate. Laurence flutură două degete în aer către barmanul care-i fixa cu o privire amuzată. Bărbatul începu să mixeze băuturile.

—Nu mi-am planificat venirea, stau pentru o săptămână și da, sunt singur, răspunse întrebărilor lui Sybille. E rîndul tău.

—Am venit cu niște prieteni, tot pentru o săptămână. Sybille își așeză mîna pe obrazul lui. Of, Laurence, e atît de bine să te revăd... Chiar mi-ai lipsit. Am încercat să te sun la numărul din Berlin, dar nu mi-a răspuns nimeni. Mi-aș dori să nu mai fii atît de evaziv. Cum pot să dau de tine în caz de urgență?

Laurence îi luă mîinile în ale lui și i le sărută pe rînd, apoi scoase un stilou din buzunar și scrisese un număr pe un șervețel.

—Poți să mă găsești mereu la numărul ăsta. Dacă nu răspund, lasă un mesaj și te contactez imediat ce-l primesc. Îmi pare rău că nu m-ai putut găsi, *mon coeur*, spuse, folosindu-i numele de alint.

Sybille rînji și luă șervețelul.

Încă de când Laurence împlinise zece ani, bunicul lui obișnuise să-l lase la familia ei pe timpul verii, Sybille devenind pseudo-sora lui mai mică. Pentru o fată de șapte ani, care abia descoperise ce invenție grozavă erau băieții, fusese o adevărată corvoadă să se pomenească cu unul de zece ani pe cap. Așa că inițial îl tratase cu un dispreț total. Dar, ca de obicei, el luase totul ca pe o

provocare și Sybille practic îl adoptase până la împlinirea vârstei de cincisprezece ani, timp în care Laurence își petrecuse fiecare vară împreună cu ea și cu familia ei. Deveniseră la fel de apropiați precum un frate și-o soră. În timp ce ea îl numea afectuos *mon amour*, el o poreclise *mon coeur*.

Sybille suferise foarte tare atunci când aflate vestea despre moartea bunicului lui Laurence la pușin timp după ce el împlinise optsprezece ani. Răsfățatul ei frate adoptiv fusese expediat la Bangkok pentru a locui cu tatăl său. Nu mai știuseră nimic unul de celălalt un timp îndelungat, până într-o zi, când el reapăruse la ușa casei ei din Istanbul. Îl găsisese în prag, privind-o fix cu ochii aceia inconfundabili.

—*Bon jour, mon coeur*, îi spusese cu nonșalanță, de parcă s-ar fi despărțit cu o seară în urmă.

Sybille își jurase să nu mai piardă legătura cu el niciodată.

Spre seară, Laurence o provocă pe Sybille la o întrecere pe un traseu de ski mai întortocheat. Se tachinară reciproc, fiecare din telescaunul său. Sybille încă mai vorbea când Laurence își luă avînt din vârful pantei. Întotdeauna luase competițiile foarte în serios. Sybille pierdu cu o iritare grațioasă, dar îl împinse totuși într-un maldăr de zăpadă când ajunseră la baza versantului.

O zi foarte bună, considerabil mai bună decât seara, când îi făcu cunoștință cu prietenii ei și-l observă transformându-se treptat din prietenos în politicos. Se îndoia că vreuna dintre cunoștințele ei observase